

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt eius exemplo orandum sit. 21

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

Ideoq; verissimum est, nunquam cor illius extra Deū sese extrouertisse: q̄ppe cuius fundus ac interiora tā deiformia erāt, q̄ si quis cor eius insp̄cere potuisset, Deū ipsum in omni claritate sua Deiq; filiū ab ipso genitū & procedentē ab utroq; sp̄m sanctū inibi essentialiter contēplatus fuisset. ¶ De qua gloriosa virgine etiā hoc scia dū est, q̄d nunq; verbū aliquod proferebat, nisi prius seipsam intrans, tria hęc p̄cogitaret. Primo, an loquutio eius necessaria foret. Secūdo, an sine scandalo loqui posset. Tertio, an ad gloriam Dei loquutio sua pertineret. Quibus simul p̄cogitatis, cum omni humilitate loqui inciperebat: & in ipsa loquutione tria diligentissime obseruabat. Primo, quod semper mansuete loquebatur, nec vllum vnq; asperum verbum proferebat. Secundo, a morosum in loquendo vultū gestusq; p̄ferebat. Tertio, breuissime semper omnem loquutionem suam absoluebat, non vltima respondēdo, & oēm prorsus ociosum ac superfluum sermonē deuitādo. ¶ In qua etiā hoc notā dū est, q̄ nunq; in oratione sua Deū noiabat, quin nomen ipsius cū magna gratitudine in oibus, q̄ ei accidebāt, benediceret ac honoraret: nec ipm aliquū nominare p̄sumpsit, nisi tria in sese haberet. Primo, timorem filialem: secundo, profundam humilitatē, qua se ineffabilem Deū nominare indignam iudicabat. Tertio, diligentē reuerentiā. Deniq; cum his tribus in sp̄u in seipsa ad honorabiles pedes dñi procidebat, q̄ tres nomen illius in oratione proferre debuisset: & tunc cum multo timore filiali, & ingenti humilitate sanctissimum nomen summi Dei proferebat.

Qualiter virgo gloriosa in oratione sese habuerit,

LIBER III.

buerit, & ad eam sese præparauerit.

Cap. XXI.

Inemerata quoque Dei genitrix, tria ante orationem, & tria in oratione sua obseruabat. Primo namque ante orationem suam, totum animum suum ab omnibus exterioribus formis & imaginibus introrsum trahebat, & totaliter collecta stabat. Secundo, quoniam magnus, quamque sublimis esset dominus, quem adoratura erat, præcogitabat. Tertio, sui ipsius nihilitatem, & ut sibi videbatur, inutilitatem attendebat. Quibus præmissis, cum profunda humilitate ad pedes domini sese prosternebat, & primo per modum abiectiois in vera humilitate, secundo, cum sedulo ac ardenti desiderio, & tertio, cum vera cordis sui resignatione (non ut quidam, qui ut eos exaudiat, Deum quasi compellere volunt) orationem suam effundebat, eandemque iam completam abyssali diuinæ bonitati commendabat, ut videlicet non sua, sed eius acceptissima voluntas in omnibus completeretur. Deinde a matutinis usque ad primam sanctissimis cogitationibus modo sublimiori, quoniam nunquam creatura aliqua potuit, vacabat, contemplando primo omnipotentiam & magnitudinem summi Dei, quas ipsa supra omnes etiam angelicos spiritus agnoscebat: & e regione sui ipsius paruitatem cum humilitate profunda. Secundo, abyssalem iustitiam Dei, in sapientia sua, & quam ignota & abscondita sit omni creaturæ. Tertio, abyssalem bonitatem Dei, quomodo videlicet ipsa in creaturas sese diffuderit, quodque tam largum profluuium totius boni, ac omnis gratiæ sit origo. Quarto, superdulcissimam Dei suauitatem, in cuius contemplatione tanta dulce

BB iij dine

MARGARITAE EVANG.

dine replebatur, vt nisi gratia eam spiritus san-
 cti confortasset, deificatum cor ipsius præ nimia
 dulcedine resolutum fuisset. Quinto, lachrymo-
 sis oculis humilitatem filij sui, quantum videli-
 cet altissima illa maiestas sese deprefferat, omni-
 umq; pœnarum ac tribulationum asperitatem
 subierat, vsque adeo sese deprimendo, vt ampli-
 us deprimere se non posset. Sexto, amarissimam
 filij sui passionem, quanta videlicet & quã mul-
 tiplex illa fuisset, eamque tribus modis recogita-
 bat. Primo, cum intima compassione: quip-
 pe cuius cor & virgineam animam meditatio
 illa velut gladius pertransibat, in tantum vt præ
 omnibus martyribus beata ipsa virgo marty-
 rij aureola coronata sit in cœlis. Secundo, cum
 viua quadam imitatione. Recogitans nanque
 qualiter filius ipsius in omni contemptu ac pœ-
 nalitate vixerat, vt ei conformis esset, totam vi-
 tam suam ad sui depressionem et compassionem
 ordinabat, in tantum vt nunquam absque passi-
 one foret: in qua tamen perferenda adeo resignata
 erat, vt Deũ pro illius abbreviatione nunquam
 rogaret, sed potius omnem pœnam ita ferebat,
 vt propositum haberet, semper in pœnis existe-
 re, si Deo sic placuisset. Tertio, considerabat,
 quam patienter absque murmure & oris aper-
 tione, sine omni vindicta, cum tãto desiderio, a-
 more & pace animæ suæ idem filius eius totam
 passionem suam pertulerat. Hæc (inquam) om-
 nia præclarissima virgo recogitans, iuxta eam
 omnem passionem suam ordinabat, ita vt &
 ipsa eandem iuxta hunc modum sine omni mur-
 mure, cum subiecta voluntate, absque vlla vin-
 dicta, concordia amore & magna pace animæ
 suæ

LIBER III.

sua perferret. ¶ Ad Primam autem ad ecclesi-
am properabat, non quidem in turbarum medio
sive populi frequentia, sed seorsum in angulo quo-
dam ibi existens. Quæ etiã in via nusquam mo-
ras trahebat, sed festinanter cum submisso capi-
te & oculis gradiebatur. Porro, in tēplo ad pran-
dium vsque cum extenso ad æternitatem animo
perseuerabat, meditans ibidem præcepta & con-
silia filij sui. Cor autem ipsius in contemplando
supra omnem rationem constituebatur, & in o-
mnibus viribus suis illuminabatur. Etenim me-
moriam ipsius in quodam simplici lumine confi-
sabat, eleuata supra omnes sensuales incidenti-
as, posita & stabilita in spiritus vnitatem. Intelle-
ctus eius claritate perfundebatur, in qua omnes
virtutes, omnes exercitiorum modos & abdita
scripturarum distincte intelligebat, agnoscebat-
que. Denique voluntas eius cum toto corde in
tranquillo amore in quendam omnis creaturei-
tatis excessum mergebatur. Atque tali modo di-
uinas inspirationes velut in silentio quodam per-
cipiebat, eiusque spiritus superessentiali fonte il-
lo ultra omnia in Deo perfuebatur ac perfunde-
batur: sicque seipsum per quendam amoris am-
plexum in vasta illa solitudine amittebat, & cū
diuinitate sine medio vniebat, quatenus vnum
cum spiritu diuino existeret. Et hæc ipsa vnio, a-
lia dona omnia, & omnem creatam gratiam &
lucem excedebat.

De vera contemplatione.

Cap. XXII.

BB v

Porro,